

konu z r. 1888) před slehnutím, a přihlédnutí k úmyslu zákonodárcovu vyslovenému v motivech jak k původnímu § 1154 b) obč. zák. tak i k novele jeho. V kladném případě bude přiznati nárok na kvoty mzdy podle odst. 2.), ač nejde o nemoc v pravém slova smyslu, neboť pro první čas dostane se jí podpory ve výši nemocenského, kdežto potřeba vyšších důchodů nastane v pozdějším čase, a tu zajiště vyhoví se úmyslu zákonodárcovu lépe přiznáním příplatků podle odst. 2.). Jedině po této stránce bude těhotenství klásti na roveň nemoci, třeba by jinak probíhalo normálně bez poruchy zdraví, a přisouditi dělnici nárok na 120% týdenní mzdy. Jinak však bude, když nemožnost práce nastala ještě před počátkem šestinedělní lhůty §u 6, čís. 3 zák. č. 689 r. 1920, takže dělnice nebude mít ještě nároku na podporu jako šestinedělka. V tomto případě je zabrániti tomu, by přerušením práce neocitla se v nouzi, čemuž chtěl zákonodárce odpomoci ustanovením odst. 1.), takže půjde tu o důležitou příčinu podle tohoto zákonného předpisu.

O porodu bude po stránce § 1154 b) obč. zák. uvažovati jen tehdy, nedostalo-li se dělnici výhody tohoto §u již z důvodu těhotenství. Porod pravidelně proběhnuvší bude zpravidla důležitou příčinou podle odst. 1. Bude proto účelno přiznati dělnici nárok na nejvýše týdenní mzdu, a ne kvoty splatné teprve později, a to bez ohledu na podporu šestinedělek, na niž má dělnice nárok jen po dobu šesti týdnů po slehnutí, kdežto odst. 2.) přiznává nejvyšší kvoty teprve v 7. a 8. týdnu nemoci. Také potřeba vyššího příjmu bude zpravidla nejnaléhavější v prvním týdnu, byť i šestinedělce dostalo se podle zákona čís. 689 r. 1920 zdarma příspěví lékaře, báby, i léčiv. Jinak by bylo ovšem, kdyby k porodu přidružila se nemoc jím vyvolaná, takže by bylo porod klásti na roveň onemocnění v pravém slova smyslu podle odst. 2.). Tu bude účelnější přiznati dělnici nárok na kvoty mzdy připadající k nemocenskému.

Podle toho, co bylo shora řečeno, nepřijde šestinedělci samo o sobě skoro nikdy v úvahu ve smyslu uvedeného zákona, neboť šestinedělce dostane se pravidelně výhody tohoto předpisu aspoň za příčinou porodu. Kdyby však přes to nastal případ ten, platilo by obdobně, co bylo shora řečeno o těhotenství. Pokud by tudíž šestinedělci probíhající normálně zavedlo příčinu k přerušení práce, měla by dělnice nárok na týdenní mzdu podle odst. 1.), pokud by však bylo příčinou nemoci, měla by nárok na kvoty podle odst. 2.). Na konec budiž uvažováno i o tom, zda by pro případ těhotenství a porodu mělo býti u nevdané ženy přihlédnuto k poslední větě odst. 1.), když dělnice přivedla si stav ten nezřízeným a nemravným životem. Vzhledem k tomu, že půjde tu i o zájmy dítěte, jehož počínající existence mohla by býti ohrožena odepřením výhody §u 1154 b) obč. zák. matce, jest otázku tu zodpověděti záporně.

(Posudek Nejv. soudu z 5. listopadu 1924, čís. 970/24.)

V případě onemocnění dostává se zaměstnanci platu v zákoně ustanoveného od doby, kdy službu konati přestal a nerozhoduje, zda služební poměr v této době byl rozvázán.

§ 1154 b) obč. zákona upravuje případy onemocnění, stanově, že přísluší část mzdy i za dobu, kdy se služba následkem onemocnění nekoná; zřejmě tedy klade jako počátek lhůty, za kterou placení stanoví, k onomu okamžiku, kdy zaměstnanec službu konati přestal. Že nerozhoduje, kdy a zda byl služební poměr rozvázán, výslovně ustanovuje poslední odstavec §u 1154 b) obč. zák. ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 155 Sb. z. a n. Ustanovení o skončení pracovního poměru jsou upravena v zákoně docela zvlášť, nezávisle na pravidlech o placení mzdy v případě onemocnění. Povinnost platiti mzdu nebo část její následkem onemocnění, tkví v důvodu sociálně politickém, aby zaměstnanec byl

chráněn před nouzí, je-li neschopen práce pro nemoc. Zaměstnavatel nemá se vymknouti své povinnosti a zbaviti v tak trapném případě zaměstnance pramene výživy tím, že snad poměr dříve ještě dle zákona nebo dle smlouvy rozváže, a neškodí mu na straně druhé, když nevyužije onemocnění a neschopnosti ke službě k rozvázání toho poměru. Ze všech těchto zákonných ustanovení plyne zásada, že v případě onemocnění dostává se zaměstnanci platu v zákoně ustanoveného od doby, kdy službu konati přestal, a nerozhoduje, zda poměr v této době byl rozvázán.

(Rozhodnutí Nejv soudu z 27. května 1924, II. 210/24.)

Různé.

Zajištění zaměstnanců a pensistů při převodu obchodů cizozemské pojišťovny na čsl. pojišťovnu.

Sděluje Dr. Bronislav Wellek.

Dozorčí právo ministerstva vnitra a výklad nařízení vlády ze dne 24. června 1920, č. 402 Sb. z. a n.

Výnosem ze dne 12. března 1925, č. 12134, učinilo ministerstvo vnitra schválení ujednání o převodu československého obchodu od První všeobecné pojišťovny proti úrazům a škodám ve Vídni na »Sekuritas«, akc. pojišťovnu v Praze, ve smyslu vládního nařízení ze dne 24. června 1920, č. 402 Sb. z. a n., závislým na tom: 1. že stěžující si pojišťovna se zaváže převzít zaměstnance, kteří dne 1. ledna 1920 na území republiky Československé byli ve službách »První všeobecné pojišťovny proti úrazům a škodám ve Vídni« se zaručením veškerých práv, jež tito v této době z dosavadního služebního poměru na základě platného služebního řádu (pragmatiky) a kolektivních smluv získali, 2. že stěžující si pojišťovna převezme záruku za to, že zákonná premiová reserva za zaměstnance činné na zdejších území, kteří byli pojištěni náhradní smlouvou »První všeobecné pojišťovny proti úrazům a škodám ve Vídni«, bude svého času kryta plně v československé měně. Ke stížnosti firmy Sekuritas akc. pojišťovna v Praze do tohoto rozhodnutí zrušil Nejv. správní soud naříkané rozhodnutí v tomto směru pro nezákonnost, potvrdil je však, pokud jde o okruh převáděných pojištění.

O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto: Jde o převod pojišťovacích obchodů, ujednaný mezi dvěma soukromými pojišťovnami úmluvou podle soukromého práva. Smluvní volnost v oboru soukromého práva ústavou zaručenou (§ 109 ústavní listiny) lze omeziti jen zákonem. Smluvní svoboda soukromých pojišťoven co do převodu uzavřených pojištění z jedné pojišťovny na druhou jest omezena již podle pojišťovacího regulativu, vydaného (na základě cís. patentu z 26. listopadu 1852, č. 253 říš. zák.) min. nařízením ze dne 5. března 1896, č. 31 ř. z., jenž v § 24 odst. 1 stanoví, že již ve stanovách pojišťovacích ústavů vázati jest na státní schválení každou úmluvu, kterou v jakékoliv formě přenáší a přejímá se souhrn pojištění v celku neb v jednotlivých odvětvích z jedné společnosti na společnost jinou. § 40 cit. regulativu pak v odst. 1 ukládá i pro případ, že stanovy takového usnesení neobsahují, pojišťovněm povinnost, aby modalita takového převodu, dříve nežli platně k němu dojde, sdělily dozorčímu úřadu se všemi k posouzení jeho potřebnými pomůckami, a dokládá, že úmluvy ty jen tehdy smějí býti provedeny, jestliže dozorčí úřad prohlásil, že proti nim nemá námitek.

V jakém směru dozorčí úřad si má počínati, když zkoumá předloženou jemu úmluvu, aby pak dospěl k závěru, zdali proti provedení jejímu jsou nějaké námítky a zdali tedy úmluvu schvaluje čili nic, podává se jednak